

REPUBLIKA HRVATSKA
PREKRŠAJNI SUD U RIJECI

Broj: G-1265/11-9.

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Prekršajni sud u Rijeci, po sucu Manon Juravić, uz sudjelovanje Jelene Tonković, kao zapisničarke, u prekršajnom postupku protiv prvookrivljene pravne osobe «ARDENS» d.o.o. i drugookrivljene odgovorne osobe u pravnoj osobi EDIA FILIPOVIĆA, zbog prekršaja iz čl.91. st.1. toč.12. Zakona o otpadu („Narodne novine“, broj 178/04, 111/06, 110/07, 60/08 i 87/09), povodom optužnog prijedloga **Ministarstva zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva, Uprave za inspekcijske poslove, Sektora nadzora građevinske inspekcije, Odjela inspekcijskog nadzora, Područne jedinice u Rijeci, klasa: UP/I-351-02/11-27/557, ur. broj: 531-07-1-10-3-11-5/BKB**, od 14.07.2011. godine, nakon glavne i javne rasprave održane 31. listopada 2013. godine u nazočnosti drugookrivljene odgovorne osobe u pravnoj osobi, a u odsutnosti predstavnika prvookrivljene pravne osobe Damira Filipovića i tužitelja, dana 06. studenog 2013. godine javno je objavio i temeljem čl.183. Prekršajnog zakona,

presudio je

Prvookrivljena pravna osoba „ARDENS“ d.o.o., sa sjedištem u Rijeci, Vodovodna 39, s predmetom poslovanja ljevaonica metala, MB 1311182, broj žiro računa 2484008-1100239255, otvorenog kod „Raiffeisenbank“ d.d., prekršajno neosuđivana,

i

drugookrivljena odgovorna osoba u pravnoj osobi EDI FILIPOVIĆ, sin Ibrahima i Tatjane, rođene Baričević, rođen 17.07.1968. godine u Rijeci, RH, OIB 72514579253, državljanin RH, s prebivalištem u Rijeci, M. Balote 59, dip. ing. elektrotehnike, direktor „ARDENS“ d.o.o., oženjen, otac jednog mlt. djeteta, pismen, VSS, nije odlikovan, srednjeg imovnog stanja, s mjesečnim primanjima od cca. 4.500,00 kn, prekršajno i kazнено neosuđivan, protiv narečenog se ne vodi postupak za drugi prekršaj ili kazнено djelo,

krivi su

što su

u svojstvu obavljanja djelatnosti lijevanja metala na lokaciji u Rijeci, Vodovodna kbr. 39, a što se odvijalo u kontinuitetu, obavljali djelatnost oporabe neopasnog metalnog otpada termičkim procesom (raznih metala: bronce, bakra, olova, ključnog broja otpada 120103), a da za isto nisu pribavili dozvolu za uporabu otpada, a što je utvrđeno inspekcijskim nadzorom obavljenim dana 16. lipnja 2011. godine u 11,30 sati, na navedenoj lokaciji,

time su postupili suprotno odredbi čl.41. st.1. Zakona o otpadu, te počinili prekršaj iz čl.91. st.1. toč.12. istog Zakona,

Prvookrivljenoj pravnoj osobi „**ARDENS**“ d.o.o. se

temeljem čl.91. st.1. Zakona o otpadu, a primjenom čl.37. st.1. i st.3. kao i čl. 3. st.2. Prekršajnog zakona, prvookrivljenoj pravnoj osobi „**ARDENS**“ d.o.o. se

izriče

NOVČANA KAZNA u iznosu od 20.000,00 KN (dvadesettisućakuna),

temeljem čl.91. st.2. Zakona o otpadu, a primjenom čl.37. st.1. i st.3. i čl. 3. st.2. Prekršajnog zakona, drugookrivljenoj odgovornoj osobi u pravnoj osobi Ediu Filipoviću se

izriče

NOVČANA KAZNA u iznosu od 5.000,00 KN (pettisućakuna),

Temeljem čl.33. st.10. Prekršajnog zakona okrivljenici su dužni novčanu kaznu platiti u roku od 15 dana po pravomoćnosti presude.

Temeljem čl.183. st.2. Prekršajnog zakona, ako okrivljenici u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti presude uplate **dvije trećine** (što iznosi **13.334,00 kn** u odnosu na prvookrivljenu pravnu osobu, a **3.334,00 kn** u odnosu na drugookrivljenu odgovornu osobu) izrečene novčane kazne smatrat će se da je novčana kazna u cjelini uplaćena.

Ukoliko okrivljenici ne plate novčanu kaznu, u propisanom roku u cijelosti ili djelomično, ista će se temeljem čl.34. st.1 Prekršajnog zakona naplatiti prisilno.

Temeljem čl.139. st.3. u svezi s čl.138. st.3. Prekršajnog zakona okrivljenici i to prvookrivljena pravna osoba „**ARDENS**“ d.o.o. dužna je platiti troškove prekršajnog postupka u iznosu od **600,00 kn** (šestokuna), a drugookrivljena odgovorna osoba u pravnoj osobi **EDI FILIPOVIĆ** u iznosu od **400,00 kn** (četiristokuna) u roku od 15 dana po pravomoćnosti ove presude, u protivnom isti će se naplatiti prisilnim putem.

Obrazloženje

Ministarstvo zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva, Uprava za inspekcijske poslove, Sektor nadzora građevinske inspekcije, Odjel inspekcijskog nadzora, Područna jedinica u Rijeci, klasa: UP/I-351-02/11-27/557, ur. broj: 531-07-1-10-3-11-5/BKB dana 14.07.2011. godine podnio je optužni prijedlog protiv prvookrivljene pravne osobe „**ARDENS**“ d.o.o. i drugookrivljene odgovorne osobe u pravnoj osobi **EDIA FILIPOVIĆA**, zbog prekršaja iz čl.91. st.1. toč.12. i st.2. Zakona o otpadu.

Ispitan, predstavnik prvookrivljene pravne osobe Damir Filipović iskazao je da kategorički poriču prekršaj za koji se optužuju. Naime 2002. g. putem javnog natječaja u suradnji s Gradom Rijekom kroz program Poduzetnik 2 kupili su pogon bivše ljevaonice Industro oprema u Rijeci, Vodovodna 39. Od nadležne službe za gospodarstvo 19.08.2002. dobili su dozvolu za djelatnost lijevanja metala, a što se prethodno u tom pogonu obavljalo

cca. 70 – 80 g. unazad, pa kao dokaz prilaže ovosudnom spisu Rješenje kojim se utvrđuje da poslovne prostorije, oprema i sredstva rada tvrtke Cyber d.o.o. za računarstvo, proizvodnju i trgovinu u Rijeci, Vodovodna 39 udovoljava tehničkim, zdravstvenim i drugim propisanim uvjetima za obavljanje djelatnosti lijevanja metala, uz napomenu da se radilo o istoj tvrtki, a naknadno su promijenili naziv u Ardens d.o.o. kao i adresu sjedišta. Također prilaže Izvadak iz z.k. uložka iz kojeg je razvidno da se radi o ljevaonici, modelarnici, skladištu i dr. u Vodovodnoj ulici vlasnika Ardens d.o.o. U tom su se pogodno proizvodili lijevani proizvodi za brodogradnju npr. Brodogradilište Uljanik, Tvornica motora Brodosplit i dr.

Bit svega je da se prvookr. pravna osoba bavi lijevanjem metala što znači da je ishod proizvodnje jedne ljevaonice je metalni odljevak a ne otpad. Metal koji su lijevali, a radilo se o aluminijskim ingotima odnosno industrijski pripremljenim legurama metala, kupovali su od tvornice koja proizvodi industrijske ingote. Tvrdi da su te aluminijske ingote industrijska sirovina, pa se ne mogu smatrati otpadom, a izgledaju u konačnici kao male cigle od metala.

Ključ je u tome da se industrijska proizvodnja ne smatra gospodarenjem otpadom u smislu Zakona o otpadu. Mora reći da je u skladu s Nacrtom Zakona o otpadu iz rujna 2011. g. koji je usklađen s europskim direktivama određeno da je uporaba svaki postupak čiji je glavni ishod otpad. Smatra da se dakle u skladu s navedenim uporaba otpada odnosi na tvrtke koje se bave gospodarenjem otpadom. U skladu s navedenim od njih se tražilo da njihova lokacija za uporabu otpada bude unaprijed definirana GUP-om kao lokacija za gospodarenje otpadom i da zgrada u kojoj se to odvija mora biti namijenjena za gospodarenje otpadom, a u skladu s čl.21. i 22. Zakona o otpadu. Dakle prvotno su trebali udovoljiti ranije navedenom i tek bi potom eventualno dobili dozvolu iz činjeničnog opisa optužnog prijedloga, a takvim uvjetima ne udovoljava niti jedna ljevaonica u Rijeci, kao npr. ljevaonica u „3. maju“.

U prilog činjenici da u konkretnom slučaju nisu radili uporabu otpada odnosno metala lijevajući isti, jer je po definiciji Ljevačkog priručnika Saveza ljevača Hrvatske s ukupno 42 autora lijevanje metala postupak kada se tzv. metalni uložak odnosno metal uloži u ljevačku peć te se aplicira temperatura iznad tališta metala u svrhu dobivanja metalnog odljeva. U prilog njihovoj tvrdnji da se u konkretnom slučaju ne radi o uporabi otpada definiranoj čl.3. st.1. toč.9. Zakona o otpadu, tj. da je uporaba svaki postupak ponovne obrade otpada radi njegova korištenja u materijalne i energetske svrhe, prilaže ovosudnom spisu Nacrt prijedloga Zakona o otpadu, s konačnim prijedlogom Zakona Ministarstva zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva iz rujna 2011. g. Također spisu prilaže dopis Direkcije za razvoj, urbanizam i ekologiju Grada Rijeke u odnosu na njihov zahtjev za izdavanje suglasnosti za obavljanje gospodarske djelatnosti uporabe neopasnog metalnog otpada u pogonu ljevaonice „Ardens“ d.o.o. u Vodovodnoj 39, uz napomenu da su navedenu suglasnost tražili nakon prijetnje Inspekcije o zatvaranju ljevaonice pod prijetnjom pečačenja uređaja i opreme, koje su rješenje u konačnici i dobili a radilo se o zabrani obavljanja djelatnosti gospodarenja otpadom (uporaba neopasnog metalnog otpada termičkim procesom), koje rješenje prilaže ovosudnom spisu.

Također, od njih se tražilo zaključkom Upravnog odjela za graditeljstvo i zaštitu okoliša PGŽ, između ostalog da prilože akt koji će potvrditi da je građevina na adresi Vodovodna 39 namijenjena obradi i privremenom skladištenju neopasnog metalnog otpada, koji uvjet nisu mogli ispuniti jer nisu ucrtani u GUP kao lokacija namijenjena za gospodarenjem otpadom. Tako se npr. u GUP upisuje tj. planira lokacija za jednu Mariščinu koja se stvarno bavi gospodarenjem otpadom, a ne predviđaju se pojedine lokacije industrijskih pogona za gospodarenje otpadom. Prilaže ovosudnom spisu fotografiju njihovih

proizvoda sa sajma 2011. g. gdje se u naravi radi o aluminijskim proizvodima koje su isporučivali tvrtki „Adria Dizel“ za proizvodnju motora za nuklearne elektrane u Rusiji. Aluminij se ne može naći na otpadu u formi koji je potreban ljevaonice, jer mora imati poseban kemijski sastav i dr. Nakon što su mu predočene 2 fotografije uz opt. prijedlog, mora reći da prva fotografija prikazuje njihovu ljevačku peć, dok druga fotografija prikazuje odljevke i to aluminijske kako izgledaju nakon vađenja iz kalupa, vidi se da po sebi imaju ljevačkog pijeska, da nisu još obrušeni. Takvi odljevci mogu biti iz bilo kojeg materijala, pa tako i iz samog otpada ali i iz industrijski pripremljenih ingota, takvi se odljevci potom odrezuju, izbruse, sačmare i isporučuju kupcu, kao npr. Adria Dizelu za odljevak za tvornicu brodskih motora.

Branitelj okrivljenika odv. Goran Marjanović istaknuo je da smatra da je u konkretnom slučaju došlo do posve pogrešnih tumačenja pojmova iz Zakona o otpadu od strane tužitelja. Naime, pod opseg tog Zakona spadaju oni pravni subjekti koji se pojednostavljeno rečeno bave otpadom, koji ga prikupljaju, selektiraju, recikliraju itd. nakon što obave neku od tih radnji i nakon što određeni dio otpada koji je upotrebljiv u privredi plasiraju dalje, to više nije otpad nego materijal kao i svaki drugi proizvod ili sirovina, a konkretna razlika između subjekata koji gospodare otpadom i ostalih koji nabavljaju sirovinu za privredu neovisno o tome da li kupuju takve ili dr. tvrtke jeste upravo bavljenje otpadom a ne proizvodnjom ili nečim drugim.

Predstavnik prvookr. pravne osobe istaknuo je da takve dozvole nemaju niti ljevaonice Brodogradilišta „3. maj“ ili ljevaonice „Brodosplita“ jer oni takve dozvole ne bi mogli niti dobiti jer nisu GUP-om po čl.21. i 22. Zakona o otpadu definirani kao lokacije za gospodarenje otpadom, a što je osobno provjerio.

U odnosu na navode obrane predstavnika prvookrivljene pravne osobe Damira Filipovića, drugookrivljena odgovorna osoba u pravnoj osobi Edi Filipović, iskazao je da se u potpunosti pridružuje navodima obrane predstavnika prvookr. pravne osobe i nema ništa za dodati.

U dokaznom postupku izveden je dokaz ispitivanjem svjedoka Srđana Škunce, koji je iskazao da je od tvrtke Ardens d.o.o. zatraženo da Grad Rijeka kao izrađivač prostornog plana za područje grada utvrdi da li je lokacija na kojoj posluje Ardens namijenjena za gospodarenje odnosno oporabu otpada, a kako se traži po čl.21. i 22. Zakona o otpadu, a sve iz razloga što je Ministarstvo zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva svojim rješenjem istima zabranilo daljnji rad dok ne ishoduju adekvatnu dozvolu za oporabu otpadom. G. Ljubomir Stojnić, djelatnik Odjela za urbanizam obavio je izvid na licu mjesta i zapisnikom je utvrdio da se lokacija na kojoj se obavlja djelatnost lijevanja metala ne bavi prikupljanjem otpada, već da je zatečeni materijal, a radi se o raznim metalima različitog tipa, ljevaonica dobavila od ovlaštenih sakupljača otpada i da ga koristi u svom tehnološkom procesu kao sirovinu. Shodno navedenome bili su mišljenja da isti ne trebaju pribaviti suglasnost za prenamjenu prostora u prostor za prikupljanje i oporabu otpada.

Na poseban upit drugookr. odgovorne osobe svjedoku da li se lokacije za gospodarenje otpadom moraju definirati već prilikom donošenja Prostornog plana u odnosu na sve one koji se ne bave baš gospodarenjem otpadom kao npr. prostor na Marišćini, kao npr. ljevaonice Brodogradilišta 3. maja i dr., odnosno da li postoje takvi pogoni koji su u prostornom planu unešeni kao oni kojima bi bilo dopušteno gospodarenje otpadom, odnosno njihova zgrada i lokacija. Na navedeno svjedok je iskazao da u Generalnom urbanističkom planu nisu specificirane lokacije za prikupljanje proizvodnog otpada, a govori se o neopasnom otpadu, već je mogućnost njihovog lociranja utvrđena načelno i to isključivo u područjima

proizvodne namjene i na konkretan zahtjev. U trenutku izrade Plana bile su zatečene dvije takve lokacije i to u Ul. M. Barača i Ružičevoj ul. te su one kao takve prihvaćene GUP-om a do donošenja detaljnije prostorno-planske dokumentacije kojom će se ta područja obraditi. Brodogradilište 3. maj je u području proizvodne namjene ali se do sada Gradu nije obratilo sa zahtjevom za izgradnju građevine za prikupljanje i uporabu proizvodnog otpada. Činjenica je da je lokacija u Vodovodnoj ul. već cca. 80 g. zatečena kao takva odnosno kao lijevaonica metala i bez obzira što je novoplanirana namjena cijelog područja drugačija u Prostornom planu Grada Rijeke i Generalnom planu Grada Rijeke ugrađene su odredbe koje omogućuju daljnje odvijanje zatečenih namjena tehničko-tehnološko unaprijeđenje zatečenih lokacija ali ne omogućuju daljnje širenje pogona u prostoru.

Na poseban upit Suda što je zatraženo od njih kao okrivljenika da pribave kako bi ishodovali traženu dozvolu za gospodarenje odnosno uporabu neopasnog otpada, drugookr. odgovorna osoba iskazao je da mora reći da je između ostalog zatraženo, a prema zaključku od 07.10.2011. g. akt koji će potvrditi da je građevina na adresi Vodovodna 39, Rijeka, namijenjena obradi i privremenom skladištenju neopasnog metalnog otpada. Da bi se taj akt dobio prema čl.21. i 22. Zakona o otpadu njihova je lokacija trebala biti prema Prostornim planovima izričito predviđena kao lokacija za gospodarenje otpadom, a što u njihovom slučaju nije bilo tako. Taj uvjet jedino nisu mogli ishodovati jer nisu mogli očekivati promjene GUP-a u njihovom slučaju.

Na poseban upit Suda što su dakle za glavnu djelatnost, a to je lijevanje metala, koristili prilikom istoga odnosno koje metale i od kojeg dobavljača, mora reći da su bakar, olovo, cink, aluminij i sl. koje su koristili za lijevanje metala nabavljali ne samo od onih koji prodaju aluminijske ingote, odnosno ne samo od tvrtki koje proizvode industrijske ingote već zaista ponekad i od tvrtki koje se bave prikupljanjem metala kao npr. Metisa i dr., samo iz razloga što bi od njih takav metal kupili za cca. 30%-manju cijenu. Dakle oni su isključivo vršili lijevanje metala, a pitanje je da li su na taj način mogli zagaditi okoliš i na taj način štetiti ne samo okolišu nego i ljudima. Također smatraju da nije u praksi same Inspekcije zaštite okoliša da takve dozvole traže od industrijskih pogona.

Predstavnik prvookr. pravne osobe istaknuo je da su zbog neishodovanja dozvole koju nikako nisu mogli ishodovati, morali zatvoriti pogon koji je tada zapošljavao 15 ljudi, a pretrpjeli su i znatnu financijsku štetu, jer je u konačnici prvookr. pravna osoba propala odnosno kompletno obustavila poslovanje.

Ispitana, svjedokinja Jelena Čanik iskazala je da je jedan od uvjeta za izdavanje dozvole za gospodarenje otpadom da je građevina u kojoj će se takva djelatnost obavljati legalna, što znači da je izgrađena prije 1968.g., ili da ima građevinsku odnosno lokacijsku dozvolu i da je namijenjena gospodarenju otpadom. U konkretnom slučaju u odnosu na I okr. pravnu osobu problem je u lokaciji koja je na neki način „zacementirana“ prostornim planom jer je od strane Grada Rijeke određeno da je postojeća namjena temeljem GUP-a proizvodna - proizvodnja metala je protivna planiranoj namjeni prostora M2 - mješovita, pretežito poslovna namjena, da se na postojećoj lokaciji ne može početi obavljati djelatnost gospodarenja (oporabe) neopasnog metalnog otpada i nije dozvoljena prenamjena postojeće građevine u građevinu za gospodarenje (oporabu) otpadom, zbog čega njihov Odjel nije mogao izdati dozvolu za gospodarenje odnosno uporabu otpada. Smatra da se u odnosu na I okr. pravnu osobu uopće ne radi o uporabi otpada iz razloga jer je njihova djelatnost proizvodnja, ali je ključ u tome da ishod te proizvodnje nije otpad već metalni odljevci koji nisu otpad. Kada se metal stavi u lijevačku peć i aplicira visoka temperatura s namjerom da se dobije metalni odljevak to je postupak lijevanja metala, a ne uporabe otpada. O uporabi otpada bi se u konkretnom slučaju radilo da je konačni proizvod ponovno otpad ili da je otpad

u tom postupku nestao odnosno spalio se. Dakle, ukoliko se metal bilo koje vrste tali na visokoj temperaturi u peći, ne može se raditi o uporabi otpada, jer bi se o istome radilo u npr. slučaju da netko koristi metal kao otpad za daljnju proizvodnju otpada ili za daljnju preradu čiji bi rezultat bio ponovno otpad, u konkretnom slučaju, dakle, konačni proizvod nije otpad već metalni odljevak.

Na poseban upit Suda što bi se onda imali smatrati tzv. otpaci koji nastaju u proizvodnji tog metalnog odljevka, mora reći da se u tom slučaju radi o dijelovima odljevka koji su vrlo vrijedni i koji se ponovno vraćaju u proizvodnju, a radi se o tzv. kružnom materijalu. Smatra da I okr. pravnoj osobi dozvola ne bi uopće trebala da u svojoj proizvodnji ne koriste otpadni metal tvrtki koje se bave gospodarenjem otpadom, a radi se dakle o dozvoli za gospodarenjem otpadom, međutim problem je u tome što njihova djelatnost nije uporaba otpada i ne može se raditi o klasičnom oporabljanju otpadom. Činjenica je da u Zakonu stoji da je oporabitelj onaj koji u svom procesu koristi otpad, što bi se otpadom moglo smatrati onaj metal koji je korišten od tvrtke koja se bavi gospodarenjem otpadom. Međutim po novom Zakonu iz 2013.g. je određeno da otpad u određenom trenutku postaje nusproizvod, te time prestaje biti otpad. Međutim, Zakonom još nije riješen način postupanja u odnosu na nusproizvod do kraja jer nisu još doneseni adekvatni pravilnici.

Na navedeno II okr. odgovorna osoba je istaknula da obzirom da u rješenju od 27.06.2011.g. od nadležene inspekcije Ministarstva zaštite okoliša stoji da su vršili proces uporabe neopasnog otpada termičkim procesom na 1100 stupnjeva C, a da za taj postupak nemaju pravovaljanju dozvolu nadležnog tijela. Međutim taj proces koji se tu opisuje nije uporaba otpada već lijevanje metala.

U daljnjem dokaznom postupku izveden je dokaz čitanjem Zapisnika o obavljenom inspekcijskom nadzoru sastavljenog dana 17.06.2011. g., dviju fotografija priloženih istom zapisniku, očitovanja prvookr. pravne osobe na navedeni zapisnik od 21.06.2011. g., prikaza z.k. uložka za ljevaonicu „Ardens“ d.o.o., Rješenja Službe za gospodarstvo PGŽ od 19.08.2002. g., Rješenja Ministarstva zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva od 27.06.2011. g. kojim se zabranjuje prvookr. pravnoj osobi obavljanje djelatnosti gospodarenja otpadom, Zaključka Upravnog odjela za graditeljstvo i zaštitu okoliša PGŽ od 07.10.2011. g. kojim se traži od istih akt kojim će potvrditi da je građevina na adresi Vodovodna 39 namijenjena obradi i privremenom skladištenju neopasnog metalnog otpada, Dopisa Direkcije za razvoj, urbanizam i ekologiju od 22.05.2012. g. Grada Rijeke, a na zahtjev za izdavanje suglasnosti za obavljanje gospodarske djelatnosti uporabe neopasnog metalnog otpada u pogonu ljevaonice „Ardens“, fotografija ranije navedena u obrani okr. koja se odnosi na dijelove generatora za nuklearne elektrane, Izvatka iz sudskog registra Trgovačkog suda u Rijeci, Obavijesti o razvrstavanju poslovnog subjekta prema NKD 2007, te čitanjem izvatka iz spisa predmeta ovoga Suda i ustvrđeno je da prvookrivljena pravna osoba do sada nije bila prekršajno osuđivana, kao ni drugookrivljena odgovorna osoba.

Sukladno navedenom, a napose temeljem navoda obrane samih okrivljenika za prekršaj za koji se optužuju, odnosno temeljem izvedenih dokaza, ispitivanjem svjedoka Srđana Škunce i Jelene Čanik, kao i čitanjem Zapisnika o obavljenom inspekcijskom nadzoru sastavljenog dana 17.06.2011. g., dviju fotografija priloženih istom zapisniku, očitovanja prvookr. pravne osobe na navedeni zapisnik od 21.06.2011. g., prikaza z.k. uložka za ljevaonicu „Ardens“ d.o.o., Rješenja Službe za gospodarstvo PGŽ od 19.08.2002. g., Rješenja Ministarstva zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva od 27.06.2011. g. kojim se zabranjuje prvookr. pravnoj osobi obavljanje djelatnosti gospodarenja otpadom, Zaključka

Upravnog odjela za graditeljstvo i zaštitu okoliša PGŽ od 07.10.2011. g. kojim se traži od istih akt kojim će potvrditi da je građevina na adresi Vodovodna 39 namijenjena obradi i privremenom skladištenju neopasnog metalnog otpada, Dopisa Direkcije za razvoj, urbanizam i ekologiju od 22.05.2012.g. Grada Rijeke, a na zahtjev za izdavanje suglasnosti za obavljanje gospodarske djelatnosti oporabe neopasnog metalnog otpada u pogonu ljevaonice „Ardens“, fotografija ranije navedena u obrani okr. koja se odnosi na dijelove generatora za nuklearne elektrane, Sud je utvrdio postojanje krivnje na strani narečenih za prekršaj za koji se optužuju, te su isti oglaseni krivima i kažnjeni po Zakonu.

Kaznenom odredbom čl.91. st.1. toč.12. i st.2. Zakona o otpadu određeno je da će se kazniti za prekršaj pravna i odgovorna osoba koja bez propisane dozvole započne obavljati ili obavlja djelatnost skupljanja, oporabe i kroz ili zbrinjavanja otpada, dok je materijalnom odredbom čl.41. st.1. cit. Zakona određeno da osobe registrirane za obavljanje djelatnosti skupljanja, oporabe i kroz ili zbrinjavanja (obrade, odlaganja, spaljivanja i drugih načina zbrinjavanja otpada), odnosno za djelatnost gospodarenja posebnim kategorijama otpada, ne smiju početi obavljati djelatnost prije nego pribave istim Zakonom propisanu dozvolu.

Nadalje, odredbom čl.3. st.1. toč.9. Zakona o otpadu određeno je da je „oporaba otpada“ svaki postupak ponovne obrade otpada radi njegova korištenja u materijalne i energetske svrhe propisan propisom iz čl.104. st.1. toč.1. cit. Zakona, kojom je odredbom ovlašten ministar nadležan za zaštitu okoliša na donošenje pravilnika kojima se između ostalih, uređuje i postupak oporabe i skladištenja otpada.

Činjenica je da je izvedenim dokazom čitanjem izvotka iz sudskog registra Trgovačkog suda u Rijeci utvrđeno kako je predmet poslovanja okrivljenika između ostalog i lijevanje metala, ali je utvrđeno da je predmet poslovanja i proizvodnja proizvoda od metala, osim strojeva i opreme.

Sami su okrivljenici u svojoj obrani ustvrdili, a nakon posebnog upita Suda, što su dakle koristili prilikom obavljanja glavne djelatnosti, a to je lijevanje metala, prilikom lijevanja istoga odnosno koje metale i od kojeg dobavljača, da su koristili bakar, olovo, cink, aluminij i sl., koje su nabavljali ne samo od onih tvrtki koje prodaju aluminijske ingote odnosno ne samo od tvrtki koje proizvode industrijske ingote, već zaista i od tvrtki koje se bave prikupljanjem metala, kao npr. od „Metisa“ i dr., a samo iz razloga što bi od njih takav metal kupili za cca. 30% manju cijenu.

Ispitan, svjedok Srđan Škunca također je ustvrdio da je djelatnik Odjela za urbanizam obavio izvid na licu mjesta i Zapisnikom utvrdio da se lokacija na kojoj se obavlja djelatnost lijevanja metala ne bavi prikupljanjem otpada, već da je zatečeni materijal, a radi se o raznim metalima različitog tipa, da je isto ljevaonica dobavila od ovlaštenih sakupljača otpada i da ga koristi u svom tehnološkom procesu kao sirovinu.

Napose, svjedokinja Jelena Čanik, koju je ovaj Sud pozvao radi ispitivanja isključivo na traženje okrivljenika, ustvrdila je kako smatra da prvookr. pravnoj osobi dozvola ne bi uopće trebala da u svojoj proizvodnji ne koriste otpadni metal tvrtki koje se bave gospodarenjem otpadom, iako da se kod iste u konkretnom slučaju ne može raditi o klasičnom oporablivanju otpadom. Nadalje, svjedokinja je iskazala kako je činjenica da u Zakonu stoji da je oporabitelj onaj koji u svom procesu koristi otpad, a da bi se otpadom moglo smatrati onaj metal koji je korišten od tvrtke koja se bavi gospodarenjem otpadom.

Također izvedenim dokazom čitanjem Zapisnika o obavljenom inspekcijskom nadzoru sastavljenom dana 17.06.2011. godine, a utemeljenom na očevidu obavljenom dana 16.06.2011. g. u Rijeci, Vodovodna 39, utvrđeno je kako je obilaskom lokacije utvrđena prisutnost neopasnog otpada u metalnim košarama (lom, špena, otpiljci, komadi raznih metala), koji se oporabljaju termičkim procesom lijevanja metala u dvije peći, iz čega da se dobiva gotov proizvod. Istim je Zapisnikom ustvrdeno kako su od strane okrivljenika

predočene otpremnice tvrtki „Metis“ d.d., „Metal moneta“ d.o.o., „Alfes“ d.o.o. Grobnik, od kojih kupuju neopasni otpad (godišnje po procjeni 2-3 t).

Dakle, temeljem svega navedenog može se zaključiti da, iako su okrivljenici ustvrdili da im je glavna djelatnost lijevanje metala, a što je i utvrđeno izvedenim dokazom čitanjem izvotka iz sudskog registra Trgovačkog suda u Rijeci, činjenica je da im je predmet poslovanja i proizvodnja proizvoda od metala, osim strojeva i opreme, pa dakle kao glavna djelatnost nije navedena uporaba otpada, činjenica je da ranije navedena djelatnost sasvim sigurno u sebi uključuje i samu uporabu otpada, zbog čega i nisu mogli obavljati takvu djelatnost bez ishodovane propisane dozvole. Navedeno iz razloga, što su isti vršili ponovnu obradu otpada radi njegovog korištenja u materijalne svrhe, uzimajući u obzir naročito nepobitno utvrđenu činjenicu da su prilikom lijevanja metala odnosno proizvodnje proizvoda od metala, uz industrijske ingote pribavljene od tvrtki koje ih proizvode koristili neopasni metalni otpad odnosno metal pribavljen od tvrtki koje se bave gospodarenjem otpadom, čime su, dakle, vršili uporabu otpada, pa samim tim i obavljali djelatnost uporabe neopasnog metalnog otpada i time prethodno trebali ishodovati adekvatnu dozvolu.

Iako je radi ispitivanja kao svjedoka bila pozvana i viša inspektorica zaštite okoliša Blanka Kralj-Bilen, njezin je nedolazak opravdan od strane tužitelja na način što je ustvrđeno da nije mogla pristupiti na ročište za glavnu raspravu, jer se nalazi na porodiljnom dopustu. Međutim, uzimajući u obzir navode obrane okrivljenika i ranije navedene izvedene dokaze, ocijenjeno je da njeno ispitivanje i nije potrebno, jer je činjenično stanje u potpunosti utvrđeno.

Čitanjem adekvatnih odredbi koje se odnose na uporabu otpada i pribavljanje dozvole za djelatnost uporabe otpada po Zakonu o održivom gospodarenju otpadom (NN br. 94/13), utvrđeno je da isti Zakon ne bi bio povoljniji za okrivljenike, u odnosu na utvrđenje same djelatnosti uporabe otpada, odnosno za utvrđenje „bića“ prekršaja za koji se isti optužuju.

Temeljem svega navedenog, okrivljenici su oglašeni krivima i kažnjeni po Zakonu.

Međutim, obzirom da okrivljenici do sada nisu bili prekršajno osuđivani, da prilikom obavljanja djelatnosti uporabe otpada koriste ne samo neopasni metalni otpad tvrtki koje se bave gospodarenjem otpadom već prilikom lijevanja metala, odnosno proizvodnje proizvoda od metala, koriste i od tvrtki koje proizvode industrijske ingote, primijenjena je odredba čl.37. st.1. i st.3. a primjenom blažeg propisa temeljem čl.2. st.3. Prekršajnog zakona, istima je novčana kazna ublažena ispod posebnog minimuma Zakonom propisanog za isto djelo prekršaja, a koja je kazna u odnosu na prvookrivljenu pravnu osobu Zakonom predviđena u rasponu od 150.000,00 – 400.000,00 kn, dok je u odnosu na drugookrivljenu odgovornu osobu u pravnoj osobi predviđena u rasponu od 50.000,00 – 100.000,00 kn, jer je ocijenjeno da će se i na taj način postići svrha prekršajnog kažnjavanja, naročito u pravcu specijalne prevencije.

Temeljem odredbe čl.183. st.2. Prekršajnog zakona, novčana kazna smatrati će se u cjelini plaćenom ako okrivljenici plate 2/3 izrečene novčane kazne.

Izreka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl.139. st.3. u svezi s čl.138. st.3. Prekršajnog zakona, a visina istih odmjeren je obzirom na trajanje i složenost postupka, te imovinske prilike okrivljenika.

U Rijeci, 06. studenog 2013. godine.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude dopuštena je žalba u roku od 8 dana od dana dostave prijepisa presude. Žalba se podnosi Prekršajnom sudu u Rijeci u dva istovjetna primjerka. U slučaju da se žalba podnosi samo zbog odluke o prekršajnoj sankciji, trošku postupka, oduzimanju imovinske koristi ili oduzimanju predmeta, podnositelj žalbe mora podnijeti i dokaze o činjenicama na kojima temelji takvu žalbu.

Zapisničarka:
Jelena Tonković, v.r

SUDAC:
Manon Juravić, v.r.

- DNA:**
1. Okrivljenicima
 2. Tužitelju
 3. Branitelju
 4. Spisu

